

~~.....~~ / 2014.06.04.
2013/2014. évi -vel megkötött

L. B. K.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság

az 1000. sz. Ügyvédi Iroda (1034 Budapest, Zápor u. 23. fszt. 2., eljáró ügyvéd: dr. Dantesz Péter) által képviselt

~~.....~~ I.r. és

~~.....~~ II.r. ~~.....~~ felpereseknek

a ~~.....~~ Ügyvédi Iroda ~~.....~~ I., eljáró ügyvéd: ~~.....~~ által képviselt

Budapest Hitel – és Fejlesztési Bank Zrt. (1138 Budapest, Váci út 193.) alperes ellen

szervződés érvénytelenségének megállapítása iránt megindított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A bíróság megállapítja, hogy a felek között 2007. ~~.....~~ napján létrejött ~~.....~~ számú kölcsönszerződés semmis.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 1.111.500,- (egymillió-száztizenegyezer-ötszáz) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet ennél a bíróságnál lehet 3 példányban benyújtani Fővárosi Törvényszékhez címezve.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik; a teljesítési határidővel kapcsolatos, vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul, a fellebbező fél a fellebbezésben kérheti tárgyalás megtartását.

Í n d o k o l á s :

A felek között 2007. ~~.....~~ napján kölcsönszerződés jött létre.

Annak I. pontja szerint a bank az adósoknak 66.323,- svájci frank összegű kölcsönt biztosít és azt forint összegben folyósítja. A kölcsön célja, hogy finanszírozza az adósok és az OTP Bank Nyrt. között létrejött kölcsönszerződés alapján fennálló 240.000,- forint összegű hitelkeret bank általi kiváltását. A kölcsön célja továbbá, hogy finanszírozza az adóst jelen kölcsönszerződés alapján terhelő földhivatali igazgatási szolgáltatási díj bank általi meghitelezését.

A II.1. pont szerint a kölcsön futamideje 240 hónap, a kölcsön pénzneme CHF, a változó mértékű ügyleti kamata évi 3,89%. A kamat mértéke első alkalommal a szerződéskötés naptári félévet követő félév első munkanapján változhat, egyébként pedig naptári félévenként változik. A bank féléves kamatperióduson belül is jogosult a kamat mértékét egyoldalúan módosítani a bankközi hitelkamatok, a fogyasztói árindex, a jegybanki alapkamat, az állampapírok hozama, az irányadó jogszabályok esetleges változása, a hitelezési tevékenységgel kapcsolatos kockázat megváltozása, illetve a számlavezetéssel kapcsolatos költségei változásának, a banki forrásköltségek jelentős ingadozásának függvényében. A bank bármikor jogosult az ügyleti kamat mértékét egyoldalúan csökkenteni.

A II.9. pont értelmében a folyósítást követően a bank a kölcsön lényeges adatainak összefoglalása érdekében az adósokat Értesítő Levélben tájékoztatja, az Értesítő Levél tartalmazza többek között a kölcsön törlesztésének ütemezését, a havi törlesztőrészlet mértékét és esedékességét. A szerződés ezen része szerint a szerződő felek egyező akarattal, jelen szerződésre vezetett aláírásukkal kinyilvánítják, hogy az Értesítő Levelet, mint szerződés kiegészítést, jelen kölcsönszerződés elválaszthatatlan részének tekintik, mely azzal együtt értelmezendő. Az adós a fizetési kötelezettségét az Értesítő Levél tartalma szerint köteles teljesíteni.

A III. 3.pont értelmében a bank maximum 9.000.000,- forintnak megfelelő, a kölcsön folyósításának napján érvényes a bank számlakonverziós vételi árfolyamon számított CHF, azaz svájci frank összeget folyósít.

A IV.1. pont szerint a kölcsönt, az ügyleti kamatot és az adminisztrációs díjat a jelen szerződés II/1. pontjában meghatározott számú havi részletben, az Értesítő Levélben foglaltak szerint kötelesek az adósok a banknak megfizetni. Az adós az esedékes törlesztő részleteket svájci frankban köteles megfizetni. A kölcsön törlesztése oly módon történik, hogy az esedékesség időpontjában az esedékes törlesztőrészlet összegével a bank megterheli az adós banknál vezetett deviza bankszámláját.

A IV.3. pont szerint amennyiben az esedékesség napján a törlesztőrészlet teljesítéséhez szükséges fedezet az esedékesség időpontjában nem áll rendelkezésre, a bank jogosult az aktuális törlesztőrészlet és késedelmi kamat összegével az adós banknál vezetett bármely számláját megterhelni. Ebben az esetben az aktuális törlesztőrészlet és késedelmi kamat összegének meghatározása a terhelés napján érvényes bank számlakonverziós eladási árfolyamán történik.

A szerződés XI.2. pontja szerint a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a bank Üzletszabályzatának rendelkezései az irányadóak.

Az Üzletszabályzat 2.6.13. pontja szerint amennyiben a szerződés másként nem rendelkezik, a bank egyoldalúan jogosult a hatályban lévő szerződések vonatkozásában is a kamat, illetve egyéb díjtételeinek mértékét megváltoztatni, valamint új díj – és költségtypust bevezetni, amennyiben az ügylet finanszírozásához szükséges költségei változnak, így különösen az irányadó pénzügyi kamatok szintje (jegybanki alapkamat, a BUBOR, a LIBOR, az EURIBOR, az MNB repo és betéti kamatlábak, a bankközi kamatok, stb.), a KSH által meghatározott inflációs ráta, továbbá az egyéb pénzügyi forrásszerzési lehetőségek, operációs költségek és a jogszabályok változása esetén.

A felperesek **keresetükben** a felek között 2007. napján létrejött kölcsönszerződés semmisségének a megállapítását kérték az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása nélkül.

Állították, hogy a felek között - a Hpt. 2. számú mellékletének III. fejezete szerinti - fogyasztási kölcsönszerződés jött létre. A kölcsönösszeget nem üzletszerű tevékenység körében használták fel, a felvett hitel összegéből pedig 5.000.000,- forintot ingatlan megvásárlásra fordítottak, illetőleg az

ingatlanon lévő ház teljes felújítására.

Előadták, hogy a szerződés szerint az alperes a kölcsönt forintban folyósította, ezt követően deviza vételi árfolyamon átszámította a tartozást svájci frankba, majd a törlesztőrészleteket forintban kellett teljesíteniük. A vételi és eladási árfolyam különbsége költségként jelentkezett, ami a szerződés teljesítéséhez volt kapcsolható és az szükségszerűen felmerült. A perbeli szerződés ezen árfolyamrésnek nevezett költségre való utalást, annak megnevezését, illetve ennek éves százalékos mértékét nem tartalmazta, így a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének c) pontja alapján semmis volt.

Előadták, hogy a szerződés II.3. pontja nem részletesen határozta meg az alperes által egyoldalú módosításra alapot adó körülményeket, mivel azokat nem teljes egyértelműséggel világos és félreérthetetlen tartalommal jelölte meg. A szerződéses pont nem írta le, hogy a megjelölt körülmények milyen módon gyakoroltak tényleges hatást a fogyasztóval kötött szerződésre és nem határozta meg azt sem, hogy a szerződés mely eleme milyen módon módosul különös tekintettel arra, hogy miként változik a teljesítési kötelezettségük, adottságterük miként növekszik és mindez kihatással bír-e a fedezetállítási kötelezettségre. Az alperes által felsorolásokból nem tűnt ki, hogy a változásoknak forintban vagy svájci frankban kellett-e bekövetkezniük. Nem derült ki a szerződésből továbbá, hogy a bankközi hitelkamatok változása, a fogyasztói árindex változásai tekintetében bekövetkező változásnak Magyarországon, vagy Svájcban kellett-e beállnia, illetőleg ha mindkét országban beáll a változás, akkor azok a változások milyen kölcsönhatással bírnak egymással. Az ÁSZF egyoldalú kamatemeléssel kapcsolatos rendelkezései ellentétben álltak az egyedi szerződés rendelkezéseivel, ezért az egyedi szerződés volt az irányadó. Egyébiránt az ÁSZF sem tartalmazta kellő részletességgel az egyoldalú szerződésmódosítás feltételeit. Az ÁSZF-ben szerepelt a különösen szó, ami arra utalt, hogy az nem kizárólagos felsorolás volt, továbbá nem derült ki a szerződésből, hogy a BUBOR, LIBOR, EURIBOR kamatok esetében mely időszakra vonatkozó érték volt az irányadó. A jegybanki alapkamat esetében sem volt egyértelmű, hogy az melyik jegybank alapkamatára vonatkozott. Az MNB repo és betéti kamatlábak sem fix értéket jelöltek. A rövid távú csereügyletek esetében sem volt mindegy, hogy az milyen termékekre vonatkozott. A bankközi kamatok esetében sem lehetett tudni, hogy milyen kamatokról van szó, ráadásul a stb. jelölés miatt a felsorolás sem volt véges. A KSH által meghatározott inflációs ráta esetében sem lehetett tudni, hogy mely időszakra vonatkozó rátát kellett figyelembe venni, tekintettel arra, hogy van éves, féléves, negyedéves jelentés. A pénzpiaci forrásszerzési lehetőségek, illetőleg operációs költségek és a jogszabályok változása esetén sem volt pontos a megfogalmazás, mert nem lehetett tudni, hogy itt valójában az alperes mire gondolt. Mindezen hiányosságok miatt a szerződés a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontja alapján is semmisnek minősült.

Hivatkoztak arra is, hogy a szerződés a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének e) pontja miatt is semmis volt, mivel a törlesztőrészletek összegét a szerződés nem, hanem csak a szerződés II/9. pontjában említett, a kölcsön folyósítását követően megküldött Értesítő Levél tartalmazta. Ez utóbbi azonban nem pótolhatta a felek szerződéses rendelkezését, az értesítő nem kölcsönös egybehangzó akaratot fejezett ki, csupán az alperes egyoldalú jognyilatkozata volt, így az szerződésnek nem volt tekinthető.

Végül állították, hogy a Ptk. 523.§ (1) bekezdéséből, valamint a Hpt. II.10. 2. pontjából az következett, hogy a törlesztőrészletek meghatározása a felek közötti szerződés lényeges tartalmi eleme volt. Ebben a feleknek a Hpt. 210.§ (1) bekezdése, valamint a Ptk. 205.§ (2) bekezdése értelmében írásban kellett volna megállapodniuk. Ennek hiányában a szerződés alaktság megsértésével kötöttnek minősült, és így ez okból is érvénytelen volt.

Előadásuk szerint valamennyi érvénytelenségi ok a teljes szerződés érvénytelenségét eredményezte, így a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontjában megjelölt körülmény is, mivel amennyiben a bank egyoldalú kamatmódosítását lehetővé tevő körülmények az érvénytelenség miatt továbbiakban nem

képeznék a szerződés részét, a kamat akkor is változó maradna, változásra vonatkozó szabály hiányában pedig a szerződés nem lenne teljesíthető.

Az alperes **ellenkérelmében** a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben történő marasztalását kérte.

Elsődlegesen állította, hogy a felek között létrejött kölcsönszerződés célja a felperesek korábban felvett kölcsönének a refinanszírozása volt, azonban sem a fogyasztási, sem a lakossági kölcsön Hpt.-beli meghatározása nem foglalta magában a már meglévő hitel refinanszírozását, azaz azt az esetet, amikor a kölcsönszerződés alapján átadott összeg célja korábbi hiteltartozás kiváltása volt, tekintet nélkül a korábbi kölcsön céljára. A kölcsönszerződés ezért nem minősült a Hpt. értelmében vett lakossági vagy fogyasztási kölcsönnek, így reá a Hpt. 213.§ (1) bekezdésében írtak nem voltak alkalmazandóak, a kölcsönszerződés semmisségének a megállapítása a Hpt. 213.§ (1) bekezdésben írtak szerint nem volt lehetséges. A jogalkotó a Hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvényben nevesítette első alkalommal, hogy a refinanszírozás céljával kötött szerződések is a fogyasztási kölcsön fogalmába tartoztak, ez pedig egyértelműen jelezte azt, hogy egészen ezen új Hpt. elfogadásáig a jogalkotó nem tartotta fogyasztási kölcsönnek a hitelkiváltás céljára kötött kölcsönszerződéseket.

Kifejtette ezen felül, hogy a felek között nem deviza alapú, hanem deviza kölcsönszerződés jött létre, így az árfolyamrés per definitionem fel sem merülhetett, hiszen a felek között devizában való folyósításra és törlesztésre irányuló jogviszony jött létre, ekként sem a folyósításkor, sem a törlesztéskor ipso facto nem végezhetett a folyósítás illetve a törlesztés során a kölcsönszerződés keretei között devizakonverziót. A szerződés alapján svájci frankot utalt át a felpereseknek, a felperesek csak a kölcsön rendelkezésre bocsátásának helyéül jelöltek meg forint bankszámlát. A bankszámlaszereződés, illetőleg a jogszabályok alapján forint bankszámlán kizárólag forint összeg volt jóváírható, melyre figyelemmel a svájci frankot a forint számlán való jóváírás érdekében a megjelölt számlákat vezető pénzügyintézet váltotta át forintra. Az átváltásra ekként nem a kölcsön jogviszony keretei között, hanem az attól elkülönülő önálló bankszámlajogviszony keretei között került sor. A pénzforgalmi rendelkezések alapján történő átváltási művelet azonban nem érintette azt a tényt, hogy svájci frankot adott át a felpereseknek. A kölcsön törlesztését illetően a szerződés pedig expressis verbis tartalmazta, hogy a törlesztés svájci frankban svájci frank devizanemű bankszámláról történik. Az a körülmény, hogy a szerződés értelmében más bankszámláról is jogosult volt levonni a törlesztőrészlet összegét, a kölcsön jogi minősítésén nem változtatott. A felpereseknek meg volt arra a lehetősége, hogy bármely pénzváltó helységben közvetlenül svájci frankot vásároljanak, adott esetben jutalékot fizessenek meg és az így megvett valutát fizessék be a CHF deviza számlára. Obiter dictum azt is megjegyezte, hogy az árfolyamrés egyébként sem minősült költségnek.

Állította továbbá, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontjában foglalt előírásnak maradéktalanul eleget tett, a kamat egyoldalú módosításának a jogát – a módosítás feltételeinek és körülményeinek egyértelmű rögzítése mellett – a hatályos jogszabályi előírások keretei között kötötte ki, amelyet a felperesek aláírásukkal elfogadtak. A 6/2013. Pje. 5. pontja értelmében a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének d) pontjába való ütközés esetleges fennállása esetén sem lenne megállapítható a teljes semmisség, kizárólag a részleges érvénytelenség.

Állította, hogy a kölcsönszerződés II.9. pontjában rögzített Értesítő Levél tartalmazta a törlesztőrészletek összegét. Az Értesítő Levél a felek megállapodása értelmében a szerződés részévé vált. Sem a Hpt., sem más jogszabály nem tartalmazott rendelkezést arra nézve, hogy a kölcsönszerződések csak egy okiratból állhatnak, és egy okiratnak kell valamennyi kötelező tartalmi elemet tartalmaznia. Hasonlóképpen sem a Hpt., sem más jogszabály nem tartalmazott rendelkezést

arra nézve, hogy több okiratból álló szerződések esetén valamennyi okiratot egy időpontban kell a feleknek aláírnia. A kölcsönszerződés több okiratba foglaltan jött létre a Ptk. 205.§ (1) bekezdésének megfelelően. Amennyiben a szerződés több okiratból áll, nem szükséges feltétel, hogy az összes okirat külön – külön aláírásra kerüljön. Amennyiben a felek a bizonyos melléklet elválaszthatatlan részi minőségéről a szerződésben egyértelműen megállapodnak, a mellékletben foglaltakat nem lehet a szerződéstől különálló okiratként kezelni. Az abban írtak a szerződésnek részét képezik minden további aktus nélkül. Nem volt jogszabályi akadálya annak sem, hogy a szerződő felek akár a szerződést érintő lényeges kérdések meghatározásában oly módon állapodjanak meg, hogy azt a másik fél egyoldalú nyilatkozattal jogosult megállapítani azzal, hogy a megállapodásuk kiterjed arra, hogy az ilyen módon megállapított feltétel a szerződés részét képezi. Végül állította, hogy nem volt olyan konkrét jogszabályi rendelkezés, amely a Hpt. 210.§ megsértése esetén a Ptk. 200.§ (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény alkalmazását rendelte volna el. A Ptk. 200.§ (2) bekezdése alapján semmisség egy másik szakjogági rendelkezés megsértése esetén csak akkor állapítható meg, ha a szakjogági rendelkezés maga hívja fel a Ptk.-beli semmisség szankcióját. Amennyiben a felperesek az alakiság alatt a régi Ptk. 217.§-át is értik, előadta, hogy a szerződés írásban létrejött. Azt a felperesek is csatolták a keresetlevelük mellékleteként. Az, hogy a felek valamelyik tartalmi elemében esetlegesen nem állapodtak meg, az nem változtatott azon a tényen, hogy a szerződés írásba foglaltan létrejött. Obiter dicta előadta azt is, hogy a felperesek azzal indokolták ezen kereseti kérelmük előterjesztését, hogy a perbeli kölcsönszerződés nem fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés. Mindez implicite magában foglalta, hogy a kölcsönszerződésre a felperesek szerint sem terjed ki a Hpt. 213.§-a hatálya.

A kereset alapos.

A keresetlevél mellé csatolt okirat és a felek egyező előadása okán (a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163.§ (2) bekezdése) az megállapítható volt, hogy az alperes, mint kölcsönbeadó és a felperesek, mint kölcsönbevevők között 2007. [REDACTED] napján kölcsönszerződés jött létre.

1. A felperes keresetét egyrészt a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213.§ (1) bekezdésére alapította. A szerződés megkötésekor hatályos Hpt. ezen semmisségi okokat rögzítő passzusa csak fogyasztási és a lakossági kölcsönszerződésekre vonatkozott, más kölcsönszerződések esetében nem volt alkalmazható.

Az alperes vitatása miatt ezért a bíróságnak a semmisségi okok fennállását megelőzően abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeli szerződés fogyasztási vagy lakossági kölcsönszerződésnek minősült-e vagy sem.

A kérdéses szerződéstípusok fogalommeghatározását maga a Hpt., a 2. számú mellékletének III.5. illetőleg 13. pontjában rögzítette.

Ezek szerint fogyasztási kölcsönnek a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához, illetve szolgáltatások igénybevételehez - a természetes személy részére - nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön minősült, ha a kölcsönt a természetes személy nem üzletszerű tevékenysége keretében vette igénybe.

Lakossági kölcsönnek pedig a fogyasztási kölcsönön felül a lakás, illetőleg üdülő vagy egyéb ingatlan vásárlására, építésére, felújítására, bővítésére, korszerűsítésére, továbbá közműfejlesztésre a természetes személy által igénybe vehető kölcsön minősült.

A szerződés jellegét a fentiek alapján a kölcsönbevevő személye és a kölcsön célja határozta meg.

A felperesek a kölcsönt nem vitásan természetes személyként nem üzletszerű tevékenységük keretében vették fel, azonban a fogalom meghatározásokból következő másik feltétel a perbeli ügylet esetében nem állt fenn. A felek a keresettel támadott szerződés címében és annak I. pontjában egyértelműen rögzítették a kölcsön célját, amely azonban nem a Hpt. fent hivatkozott pontjai szerinti volt, hanem egy másik kölcsön kiváltása. Bár a Hpt. 3.§ (1) bekezdésének b) pontja értelmében a kölcsön nyújtása szolgáltatásnak minősült, a felperesek azonban nyilvánvalóan nem azért vettek fel kölcsönt, hogy kölcsönt vehessenek fel, hanem azért, hogy a korábban felvett kölcsönt visszafizessék. Nem volt releváns, hogy a szerződés szerinti kölcsön nem teljes része szolgálta a korábbi kölcsön kiváltását. Csak az a szerződés minősülhetett ugyanis fogyasztási, illetve lakossági kölcsönszerződésnek, amelynek a célja csak és kizárólag a Hpt. 2. számú mellékletének III.5. illetőleg 13. pontjában foglalt felsorolás szerinti volt. Amennyiben a szerződés - akár csak kis részében - de ezektől eltérő célra jött létre, úgy az már nem volt a Hpt. 213.§ (1) bekezdésében említett kölcsönügyletnek tekinthető. A jogalkotó egyértelmű és konkrét fogalom meghatározásokkal jelölte ki azon ügyletek körét, amelyek esetében a fogyasztók fokozottabb védelme érdekében speciális feltételeknek kellett fennállniuk. A feltételek hiánya esetére pedig a lehető legszigorúbb jogkövetkezményt, a semmisséget alkalmazta. A Hpt. értelmező rendelkezéseit ezért nem lehetett kiterjesztően értelmezni. Az pedig, hogy a kölcsönnek adott esetben nem egy, hanem több célja volt még nem jelentette azt, hogy a felek több kölcsönszerződést kötöttek, ugyanis csak egy ízben fejezték ki a kölcsönös, egybehangzó akaratukat. A Hpt. 213.§ (1) bekezdése szerződésről tesz említést, így annak megállapítására sem volt lehetőség, hogy a jogügylet csak egy részére vonatkoztak a semmisségi okok, egy másik részére pedig nem.

A perbeli szerződés esetében így az érvényesített jog alapjául felhívott Hpt-be foglalt jogszabályhelyek nem voltak alkalmazhatóak, az itt rögzített semmisségi okok fennállásának érdemi vizsgálatára nem volt lehetőség, a szerződés ezen okokból nem volt érvénytelen.

2. A felperesek azonban arra helytállóan hivatkoztak, hogy a szerződés az alakítás megsértésével jött létre. A Hpt. 210.§ (1) bekezdése szerint a szerződés érvényességéhez annak írásba foglalására volt szükség. A 2003. évi CLXXVII. törvény 1.§-a szerint alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.). 218.§ (1) bekezdése értelmében a szerződés akkor felelt meg ezen alakításnak, ha annak legalább a lényeges tartalma írásba volt foglalva. A kölcsönszerződés lényeges tartalmi eleme volt a kölcsönbe vevő által visszafizetendő összeg, azaz a törlesztőrészek összege. A felperesek által aláírt okirat azonban ezt nem tartalmazta. A törlesztőrészek összegét az alperes állítása és a szerződés II.9. pontja szerint is kizárólag az alperes postán utóbb megküldött értesítése tartalmazta, amelyet azonban a felperesek nem írtak alá. A szerződéskötés folyamatából a törlesztőrészlet összege tekintetében a felperesek részéről így nem volt megállapítható az alakításhoz szükséges írásban kifejezett akarat. Ezt nem pótolta az, hogy a felhívott szerződéses pont szerint az úgynevezett Értesítő Levél utóbb a szerződés részévé vált. Az írásba foglalás akkor történt volna meg, ha az alperes által utóbb meghatározott lényeges szerződéses feltételt a felperesek aláírásukkal elfogadják. Ennek megfelelően az alperes hivatkozásával egyezően annak önmagában nem lett volna akadálya, hogy a szerződés nem egy, hanem több okiratba foglaltan jöjjön létre.

A fentiek alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a felek közötti szerződés nem írásban jött létre, ez pedig a Ptk. 217.§ (1) bekezdése alapján azt jelentette, hogy a szerződés semmis volt.

A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Pp. 82.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes

Pesti Központi Kerületi Bíróság
21. P. 94.529/2013/6.

7

alperest a felperesek perköltségének a megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával megállapított és az ÁFÁ-t is magában foglaló ügyvédi munkadíjból állt és az általuk lerótt illetékből állt.

Budapest, 2014. április 29.

dr. Aszódi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

